

Kopsoļi

LATVIJAS NEDZIRDĪGO SAVIENĪBAS IZDEVUMS

2004. gada augusts

www.lns.lv

Nr. 20 (864)

Dzīvesstāsts

Uzticība mūža garumā

Liga Pauņiņa

Savā ziņā preiļnie-
tis Francis Mauriņš mū-
su savienībā ir unikāla
personība — viņš vada
Preiļu grupu no tās di-
bināšanas dienas tālajā
1955. gadā — tātad tur-
pat jau pusgadsimtu!

Šo dižo sabiedriskā
darba jubileju Francis va-
rēs atzīmēt nākamgad,
kad grupa svinēs savu
50. gadadienu. Bet šoreiz
par citu — par to, kā aiz-
ritējusi dzīve bērnībā, jau-
nībā, vēlāk kopā ar uztic-
camo dzīvesbiedri Fruzi,
jo augustā tiek svinēta viņu 45
gadu kāzu jubileja.

Dzīmtā puse, skološanās

Francis piedzima dzirdīgu
vecāku sešu bērnu ģimenē, no
kuriem tikai divi bija dzirdīgi.
Nav zināms iemesls, kāpēc lik-
tens lēma Francim nedzirdīga
cilvēka mūžu.

Skolas gaitas aizveda pro-
jām no dzīmtā Preiļu rajona
Saunagu pagasta uz Laizānu
kurmēmo skolu. Kara gadī, oku-
pācijas laiks pārtrauca skolas
gaitas uz 7 gadiem. Francis
strādāja lauku darbos savās
mājās, ganija lopus, palīdzēja
vecākiem cīnīties pret trūkumu,
kā vien spēja. Maizes un die-
nišķās iztikas pietika.

Kad karš beidzās, pusauga
zēns atkal atsāka skolas gaitas
Feimaņu skolā Rēzeknes rajo-

nā, pēc tam Valmierā. Francis
vēl tagad piemin tos jaunus ga-
dus skaistā apkārtnē, skolas-
biedru pulkā internātā. Skolu
beidza ar teicamām sekmēm.

Darba gaitas

Apguva kurpnieka amatu,
iekārtojās darbā Daugavpilī —
sākumā par kurpnieku, bet tad

dzīvē, tāpēc tur ātri ievēroja un
atzina enerģisko, aktīvo jau-
nekli. Tāpēc, kad dibinājās sa-
va grupa, biedri viņu vienprātīgi
izvēlējās par vadītāju. Un tā tas
noticis katrās nākamajās vēlē-
šanās līdz pat šai dienai. Grupā
ritēja sava interesanta iekšējā
dzīve — kopīgi pasākumi, gā-
jieni uz kino (mājās televizora

nebija), notika informā-
cijas un sapulces, svinēja
jubilejas, sēdēja pie kopī-
ga ugunsкура, kolektīvi
lasīja ogas un sēnes, ap-
meklēja Rēzeknes klubu.

Daudz laba paveikts,
daudz ir arī ko atcerēties.
It sevišķi priecīgos gads-
kārtu brīžos vai bēdīgos,
kad kapukalnā atkal jā-
aizvada kāds biedrs. Pa-
liekam arvien mazāk,
skumji saka Francis, un
nopūšas. Jaunie dodas
darba un labākas dzīves
meklējumos uz lielākām
pilsētām. Vecākie biedri, kas uz
vietas palikuši, arī vairs tik bieži
netiekas — labi, ja pāris reizi
gadā, kad atbrauc kāds no Rē-
zeknes biedrības pārrunāt jau-
nākos notikumus. Vairākas ci-
tas grupas beigušas pastāvēt,
piemēram, Zilupē, Varakļānos.

«Grūti kaut ko plānot nā-
kotnē», skumji secina Mauriņa
kungs. «Es mīlu savus Preiļus
un Latgali, bet viss ir ļoti izmai-
nījies...»

*Raugos fotogrāfijās un atce-
ros man stāstīto šo divu stundu
laikā. Acu priekšā man aizslidē-
ja viena cilvēka mūzs, kas at-
dots darbam, sabiedrībai, ģime-
nei, kas pelnījis visu cieņu un
pateicību.*

*Nobeigumā pateicos Rē-
zeknes biedrībai par atsaucību
raksta tapšanā un pievienojos
Preiļu grupas sveicienam Mau-
riņu pārim kāzu jubilejā. ♦*

Kopā ar sievu
un dēliem.

nolēma mainīt profesiju un pie-
vērsties celtniecībai un remont-
darbiem. Tā bija Franča mūža
izvēle uz daudziem gadiem,
līdz pat pensijai. Nu viņam ir
paša izaudzētais dārzs, kurš
prasa kopšanu vai ik dienu, un
tas arī galvenais darbs un va-
ļasprieks, ko vakaros nomaina
televīzija, avīzes (arī «Kopso-
ļi») vai pa reizei pasākumi savā
Preiļu grupā.

Liels prieks ir, kad mājās
sarodas visi kopā — bērni,
mazbērni un sieva Fruze, strā-
dīga, gādīga un uzticama līdz-
gaitniece. Tā pagājis mūzs, rū-
pējoties par ģimeni un izaudzi-
not divus dēlus Viktoru un Dai-
ni. Ir arī divi mazdēli, kas mā-
cās Rīgas Nedzirdīgo skolā.

Sabiedriskā darbošanās

Francis jau agrā jaunībā ie-
saištījās nedzirdīgo sabiedrības

Liels notikums!

Pirmoreiz Latvijā un
mūsu nedzirdīgo sporta
vēsturē Eiropas
nedzirdīgo čempionāts

Orientēšanās sportā

Mūsu OS medaļnieces Aglita,
Māra un Ingrīda startēs atkal

Sacensību atklāšana

**23. augustā pl. 18
Cēsis, Pipariņos.**

Veiksmīgus startus mūsu
izlases dalībniekiem!

Šajā numurā

- > **1. lpp.** Saruna par dzīvi un uzticību darbam, ģimenei, domubiedriem.
- > **2. lpp.** Arvien biežāk arī nedzirdīgo sabiedrībā tiek minēts jēdziens — **valsts subsidētā invalīda darbavieta**. Uzzinot piemērus, varbūt vēl kāds meklēs iespēju izmantot šo izdevību?
- > **3. lpp.** Par savu ceļu uz **LR pilsonību stāsta Larisa Osetrova**.
- > **4. — 5. lpp.** Atvērumš vēltīts **pasaules faktiem, notikumiem, cilvēkiem**. Varbūt varam pārņemt pieredzi, uzdrošināties?
- > **6. — 7. lpp.** Pakavēsimies **sporta vēsturē!** Interesantu faktu materiālu par OS savākusi un rakstā atspoguļojusi Jadviga Bockāne.
- > **8. lpp.** Turpinās **sporta tēma**. Arī apsveikumi un paziņojumi.

Nedzirdīgie darba tirgū

Pie mazajiem bērnodarzā

«Ļoti iemilēju visas grupiņas bērnus un viņi mani arī...» saka Mudīte Hildebrante, kura līdz 1. jūlijam strādāja par auklīti valsts apmaksātā invalīda darbvietā bērnodarzā Kuldīgas rajona Laidu pagastā.

Līgums par subsidēto darbavietu bija noslēgts uz 10 mēnešiem. Mudīte šajā laikā paspēja daudz laba izdarīt — kopā ar bērniem viņa zīmēja, līmēja, izgrieza, veidoja, meistaroja interesantus rokdarbus. Tātad bērnodarza iegūtajā 1. vietā pilsētas bērnu rokdarbu skatē savu ieguldījumu devusi arī Mudīte.

Sākumā nebija viegli. Tik daudz bērnu, vairāk nekā 20 visu dienu apkārt — katrs ar savām vēlmēm un vajadzībām. Nebija pierasts, jo pašu ģimenē aug tikai divi (mācās Rīgā un Valmierā). Bet darbs patika, tāpēc pie visa ātri pierada.

Hildebrantiem ir arī sava zemnieku saimniecība turpat Laidu pagastā — zeme, apkopjami lopīņi. Bet to var savienot ar darbu bērnodarzā, tāpēc Mudīte ar prieku pieņēma piedāvājumu turpināt darbu — nu jau pastāvīgā vietā.

Skolas pavāre

Ventspīlniece Raisa Civkunova darbu ilgstoši meklējusi darba biržā. Tur arī piedāvāta vieta kādā pilsētas skolas virtuvē.

«Esmu priecīga, ka man ir darbs un garantēta noteikta samaksa. Bet esmu bēdīga, ka pavisam nelielajā kolektīvā mani nepieņem kā līdzīgu, izvairās runāt, ir nelaipni, ja kaut ko pajautā, sak, ko tu te meklē! Skolotāji gan ir labi — pienāk, apjautājas, par šo to parunājas. Esmu taču dzīvs cilvēks un mani interesē viss, kas notiek skolā, pilsētā, Latvijā!

Darbs Raisai ir smags. Jau tad, kad darbā pieņēma, uzreiz apjautājās, vai murgura nesāp, jo jācilā lieli smagumi. Ko nu par to smagumu plecos, Raisa nopūšas, daudz grūtāk dzīvot ar smagu sirdi.

Pirms Raisa iekārtojās šajā darbā, bija daudz meklējumu, ieceru un vilšanos. Agrāk strādāja par drēbnieci, adītāju, presētāju. Pēc tam ar vīru veidoja ģimenes biznesu — valsts nodokļu politika mazo uzņēmumu izputināja.

Raisa noraižējusies arī par savu statusu šai valstī. Viņa nav pilsoņe. Varētu jau mēģināt nokārtot pārbauzījumus, jo latviešu valodu zina labi. Taču māte viņai

dzīvo Krievijā, un pēc Latvijas pilsonības iegūšanas būs dārgi jāmaksā par vīzu iebraukšanai Krievijā. Tā viss paliek pa vecam...

«Gribētos ceļot, apskatīt citas vietas un cilvēkus, bet visa nauda jāizdod ikdienas vajadzībām un nekam citam neatliek,» nopūšas Raisa.

Taču Raisa ir atradusi iespēju, kā pati sevi un citus iepriecināt, piemēram, viņa pašdarbnieku festivālam sagatavoja melo-deklamāciju «Viss nāk un aiziet tālumā». Viņa cer, ka tālumā kādreiz arī aizies rūpes un raizes un dzīvot Latvijā būs vieglāk, patīkamāk, drošāk.

Kafejnīcas darbiniece

Raimonda Tabaka strādā Kuldīgas kafejnīcā «Saules ieleja» par pavāra palīgu.

Arī viņai sākumā bija subsidētā darbavietā. Pēc desmit mēnešiem Raimondai piedāvāja palikt pastāvīgā darbā. Laikam jau labi strādāja: grieza, kapāja, tīrīja, mizoja...

Taču arī Raimonda teic, ka darba kolektīvs neatsaucīgs, noslēgts savā dzirdīgo vidē un viņai faktiski nepieejams. Bet kur tu, cilvēks, iesi? Nav jau nekādas izvēles, tāpēc jāpacieš tā, kā tas ir, un jāpriecājas, ka vispār ir darbs. ♦

Saruna par dzīvi

Ikdiena un sapņi

Ilze Kopmane

Ilona Nebija vismaz reizi iegriežas redakcijā — nopirkt «KS» kārtējo numuru. Tāda ir viņas izvēle. Vienkārši tā ir iespēja atnākt uz savu biedrību. Kādu dienu viņa piekrita nedaudz parunāt par dzīvi.

Vai jūs, Ilona, kaut kur strādājat?

Man ir īpatnējs darbs, bez oficiālas darbavietas: esmu vairāku dzīvokļu apkopēja, veicu arī dažādus mājas darbus pēc saimnieku norādījuma.

Kā jūs atradāt šādu nodarbošanos?

Mums, nedzirdīgajiem, jau nav lielas izvēles, it sevišķi, ja nav nekādas pieprasītas profesijas. Tad daudz ko izšķir kontakti, pazišanās, draugu ieteikumi. Man tā bija — ieteica vienai sabiedrībā pazīstamai dāmai, kurai tieši vajadzēja mājkāpotāju.

Pēc tam «pa ķēditi» gadījās arī citi.

Vai jums ir daudz šādu saimnieku?

Parēķināsim! Pie katra eju reizi nedēļā — visas dienas, izņemot brīvdienas, man ir aizņemtas. Tātad pieci!

Kādi darbi un cik ilgi jādara?

Darbi ir dažādi. Saimnieki atstāj man sarakstu, pēc tā arī skatos: jāmazgā grīdas, logi, virtuves un vannasistabas, jāmazgā un jāgludina veļa utt. Tas parasti ir darbs uz 3 — 4 stundām.

Vai darba devēji ir apmierināti?

Ja jau maksā un grib mani paturēt, tad — jā, ir apmierināti. Visumā laipni. Pacienā arī ar kafiju, tēju, maizītēm. Neko sliktu nevaru teikt. Bet vispār viņus redzu maz — visi aizņemti darbā, darīšanās.

Kā jūs saprotaties, sarunāties?

Tikai rakstiski, tad arī mazāk pārpratumu. Vispār es esmu pieradusi būt arī dzirdīgo sabiedrībā, jo ģimenē man vecāki, brāļi, radi ir dzirdīgi, un mēs ļoti labi sa-

No kreisās: Ilona kopā ar draudzeni un ģimeni

protamies. Mana meitiņa arī ir dzirdīga, apmeklē bērnodarzu.

Dzīvesbiedrs jums ir vārdzirdīgs... Kādā vidē jūtaties labāk?

Jā, te man jāatzīst, ka labāk jutos nedzirdīgo sabiedrībā, kur brīvi varu sarunāties sev ierastajā zīmju valodā, saprast visu daudz labāk, ko man saka.

Dzirdi zaudēju zidaiņa vecumā ārstu pavišības dēļ, kad mani sapotēja pret gripu par daudz lielu devu antibiotiku. Kopš tā laika jutos piederīga nedzirdīgajiem. Arī meitiņai esam iemācījuši zīmju valodu.

□ Kā pavadāt brīvās dienas?

Dodamies kopā tuvākos un tālākos braucienos. Patik būt zoodārzā, Macdonal-

dā, pie dabas. Mans vīrs aizraujas ar autolietām, daudz lasa par tām, piedalās sacensībās, bet man pašai patīk spēlēt volejbolu.

Dažreiz aizejam uz ballītēm «Rītausmā», pie draugiem, apmeklējam dažādus pasākumus pilsētā.

□ Vai jums patīk savs darbs?

Nu, tas nav darbs, par ko sapņot, kas varētu īpaši patikt. Vienkārši — ir kaut kur jāstrādā, un izvēlēties jau mēs nevaram.

Bet, ja es dzīvotu citos apstākļos, tad

vēlētos kļūt par tērpu demonstrētāju — modeli. Tas man tiešām patiktu.

□ Varbūt šāda iespēja rastos ārzemēs, kādā Eiropas valstī, uz kurieni mums tagad ceļš vajā?

Nē, nē, tepat vien vēlos dzīvot, Latvijā, nekur citur. Nevaru iedomāties dzīvi svešos ļaudīs un citā zemē. Kā ir, tā arī jādzīvo.

Protams, cita lieta ir ceļošana. Gribētos kādreiz papildīt savu vēlēšanos — būt Indijā. ♦

Integrācija

«Nu beidzot esmu LR pilsoņe...»

— tā priecīgi paziņoja «KS» redakcijā ieradusies LARISA OSETOVA, kura bija mūsu viesņa arī pirms pāris gadiem, kad stāstīja par savām grūtībām ceļā uz LR pilsonību un rosināja LNS dot iespēju nedzirdīgajiem krievu ļaudīm apgūt latviešu valodu eksāmena nolikšanai Naturalizācijas pārvaldē.

Kas mainījies kopš tā laika? Par to mūsu saruna!

□ Kad sākat mācīties latviešu valodu un kāpēc?

— Jau padomju laikos man bija šī vēlēšanās: ja piedzimu Latvijā, tad arī jāiemācās latviešu valoda. Bet dzīve iegrozījās tā, ka skolā mācījies Ļeņingradā, pēc tam atgriezies Rīgā.

Vēlāk apmeklēju latviešu valodas nodarbības kultūras centrā «Rītausma». Taču man tas personiskā ziņā bija grūts laiks, prātu aizņēma nenokārtotās ģimenes lietas, stresa situācijas utt. Tāpēc no kursos mācītā maz palika atmiņā. Taču vēlme šo valodu apgūt neizzuda.

Tad nāca brīvās Latvijas laiks un krievu cilvēku iespēja kļūt par LR pilsoņiem...

Jā, tas bija jauns stimuls. Arī mēs, visa ģimene, devāmies pieteikties uz naturalizāciju.

Mani bērni Taņa un Oļegs lieliski tika galā ar pārbaudījumiem jau pirmajā reizē. Diemžēl man ar to tikai viss sākās un nebeidzās — no 2000. gada regulāri daudz reižu kārtoju pārbaudījumu latviešu valodā un vēsturē, taču nesekmīgi. Tad sapratu, ka man vēl jāmācās, pie tam kursos, jo patstāvīgi to izdarīt grūti.

□ Kā jūs atradāt, izvēlēties kursus, kuros mācīties?

— Rakstīju par šo tēmu laikrakstā «Kopsoli», pēc tam vērsos pie LNS prezidenta A.Pavlina ar lūgumu palīdzēt mums, krievu grupai, noorganizēt nodarbības latviešu valodas apguvei. Viņam esam ļoti pateicīgi par šīs lietas aizsākšanu.

Pirmie kursi 2003. gadā notika vienu mēnesi Lilitas Janševskas vadībā, bet pēc tam šajā gadā jau ilgāk un pamatīgāk mācījāmies 5 mēnešus Rīgas skolas telpās skolotājas Hermīnes Puriņas vadītajās nodarbībās.

□ Pastāstiet sīkāk, kā jums notika nodarbības!

— Mums bija brīnišķīga skolotāja — prasīga, stingra, enerģiska, bet reizē apveltīta ar labu humora izjūtu, daudzpusīgām interesēm, spēju iejusties dažādās situācijās saskarē ar mums, nedzirdīgajiem kursantiem un — kas ļoti svarīgi — arī ar labām krievu valodas zināšanām.

Uz nodarbībām gājām ar lielu prieku, vēlmi mācīties un labu garastāvokli. Tāpēc arī no mūsu grupas tikai viens nepalika kopā līdz mācību noslēgumam. Paldies mīļajai skolotājai!

□ Tātad šīs mācības jums palīdzēja beidzot nolikt eksāmenus?

— Jā, 23. jūlijā tas arī notika! Pirms svarīgās pārbaudes uz četrām dienām «aizbēgu» no mājām uz klusāku vietu, lai pilnībā nodotos zināšanu nostiprināšanai un atkārtošānai.

Eksāmenu dienā ar trīcošu sirdi devos uz Naturalizācijas pārvaldi — tik ļoti negribējās vēlreiz piedzīvot neveiksmi.

Man līdzī nāca un uzmundrināja meita Taņa. Arī eksaminētāju attieksme bija pretnākoša un uzmanīga. Vajadzēja izpildīt dažādus uzdevumus — uzrakstīt savu au-

Augšējā rindā no kreijas: N.Babina, K.Zāids, A.Isakovs, L.Osetrova, J.Bluzina, N.Kalns.

Apakšējā rindā no kreijas: O.Trescovs, T.Margina, skolotāja Hermīne Puriņa, J.Baranova, V.Kildiša.

tobiogrāfiju, apsveikumu dzimšanas dienā, zināt LR himnas tekstu, atbildēt uz dažiem no 100 jautājumiem par Latvijas vēsturi un mūsdienām utt. Tiku labi galā ar visu, kaut arī nācās lūgt apdomas laika pagarinājumu, ko man arī kā nedzirdīgai komisija atvēlēja.

□ Vai jums šie uzdevumi likās grūti?

— Istenībā tās ir lietas, kas LR pilsoņiem noteikti jāzina. Bet man joprojām grūtības sagādā valoda.

Vēl jau daudz man jāmācās, bet es to darišu labprāt, jo saprotu: dzīvot Latvijā un nezināt latviešu valodu — tas nekur neder. Lai dzīvotu pilnvērtīgu dzīvi sabiedrībā, saprast visu Latvijā notiekošo, piedalītos dažādās aktivitātēs — valoda jāpārvalda.

□ Kā tad domājat pilnveidot savas zināšanas?

— Pašmācības ceļā. Tagad tas būs vieglāk, jo pamatzināšanas man jau ir. Daudz var palīdzēt arī dators, Internets, kas mums mājās ir. Ar to rīkoties mani iemācīja meita. Tur var atrast gan vārdnīcu, gan tekstus latviešu valodā, mācību materiālus, informāciju.

□ Kā veicās citiem grupas biedriem?

— Kursus nobeidzām 10 cilvēki, bet pagaidām esmu tikai viena, kas nolikusi eksāmenus un ieguvusi LR pilsonību. Zinu, ka manam piemēram sekos vēl vairāki. Visiem gribu teikt — nebaidieties, samācieties un ejiet droši. Lai jums veicas! ♦

Nedzirdīgie pasaulē

Nespēj atteikties no saviem pacientiem

Linda Medlo — Džekobsa ir veterināre, speciāliste dzīvnieku ādas slimību ārstēšanā. Viņa saņēmusi daudz prēmiju par sasniegumiem šajā veterinārijas nozarē. Lasa lekcijas Džordžijas universitātē (ASV).

Viņai ir sava klīnika ar modernu laboratoriju, kurā tiek veikti pētījumi ādas slimību ārstniecībā (dermatoloģijā). Linda ir sarakstījusi vairākus zinātniskus darbus un joprojām vada tālākos pētījumus.

Un līdztekus tam, atrod laiku arī ģimenei: diviem tīņiem un vīram — dzīvnieku kardiologam (sirds slimību speciālistam).

Ar ko Linda atšķiras no kolēģiem?

Ar to, ka viņa ir nedzirdīga un neredzīga, tāpat kā citi apmēram 7000 viņas liktens biedri Amerikā.

Pirms 50 gadiem viņa piedzima pilnīgi vesela, ar labu dzirdi un redzi. Ceturtajā klasē strauji sāka pasliktināties spēja dzirdēt, bet vidusskolā — arī redzēt. Tikai pēc vairākiem gadiem ārsti atklāja, ka viņu skārusi slimība, ko sauc par Ašera sindromu, un atzina, ka nespēj viņai palīdzēt atgūt redzi un dzirdi. Turklāt brīdinot, ka paliks arvien sliktāk. Viņu prognozes diemžēl piepildījās vēl ātrāk nekā ārsti paredzēja.

Vai padoties Liktenim?

Sākumā Linda it kā padēvās savam smagajam liktenim — ierāvās sevī, sāka izvairīties no skolasbiedriem, pieaugušiem paziņām.

Vienīgi dzīvnieku sabiedrībā Linda atraisījās un jutās labi. Tāpēc, neskatoties uz briesmīgajām izredzēm nākotnē, viņa nolēma sekot savam acinājumam un veltīt dzīvi dzīvnieku veselības aprūpei. Linda ar lielu grūbasspēku ieguva doktora grādu, pabeidzot studijas Ohaijo universitātē. Pēc tam strādāja Mičiganas universitātē un dziļāk pētīja dažādu dzīvnieku slimību izcelsmi, izvēloties turpmāko specializāciju — ādas slimības.

«Par ķirurģiju es varēju tikai sapņot,» vēlāk teica Linda. Viņa taču nedzirdētu, ko saka pārējie kolēģi operācijas laikā, kad sejas nosedz maskas.

Vēl pēc četriem gadiem dr. Medlo ieguva maģistra grādu izvēlētajā specialitātē un sāka lasīt lekcijas studentiem par sīko dzīvnieku ādas slimībām. Vēl pēc dažiem ga-

diem viņa saņēma profesores amatu ar doktora grādu.

Grūtības? Tās iespējams pārvarēt

Dr. Medlo atzīst, ka viņa savu darbu labi spēj veikt tikai ar jaunāko tehnoloģiju palīdzību, nomainot dzirdes aparātu pret miniaturu radiouztvērēju austiņām, kurās klausījās studentu uzdotos jautājumus. Viņas dators tika aprīkots ar speciālu teksta palielināmo ierīci, lai viņa vēl varētu nolasīt to no monitora ekrāna. Taču drīz vien arī dators vairs nevarēja palīdzēt acīm, kuras vērās arvien dziļākā tumsā.

Tad Linda Medlo sāka apgūt neredzīgo Braila rakstu. Nedzirdīgo — neredzīgo rehabilitācijas centrā konsultanti palīdzēja viņai apgūt vēl citas komunikācijas ierīces, to skaitā datorteksta transformācijai Braila raksta reljefa zīmēs u. c.

Līdzās vienmēr palīgi

Līdztekus Lindai Medlo dzīvnieku klīnikā pieņemšanas laikā asistē vairāki topošie ārsti, kas informē par saviem novērojumiem, izmeklējot dzīvniekus. Profesore dzīvniekus aptausta ar rokām, apspriežas ar asistentiem par diagnozi un iespējamo ārstēšanu.

Pat savu nelaimi — nespēju dzirdēt un redzēt doktore Medlo izmanto jauno studentu apmācībā kā uzskatāmu piemēru tam, ka ārstam jāizmanto visi savi maņu orgāni un iespējas, lai izārstētu dzīvnieku. Dzīvnieku var izmeklēt, ne tikai ar acīm apskatot, bet viņu var iztaustīt, apostīt, sajūst viņa emocijas, vibrācijas, izmantot savu intuíciju, paredzēšanas spējas utt.

Kolēģu un audzēkņu atzinība

Ne velti studenti, gan bijušie, gan esošie, viņai veltī tādus apzīmējumus kā «viņa mūs iedvesmo, atbalsta, līdzī jūt», «viņa ir teicama pasniedzēja, zinoša speciāliste, aizrautīga zinātniece, radoša personība, atsaucīgs cilvēks...»

Savas karjeras laikā dr. Medlo saņēmusi vairākus apbalvojumus: stipendijas, prēmijas, balvas par izcilu pasniedzējas darbu. Īpašu atzinību izpelnījies viņas zinātniski populārais darbs sīko dzīvnieku ādas slimībās, kas labi noder plašai publikai «mazo brāļu» ārstēšanai mājās apstākļos.

Spēlē ar sirdi

Angliete Evelīna Glenna ir viena no vislabākajām mūziķēm izpildītājām sitamo instrumentu grupā pasaulē. Viņa pilnīgi zaudēja dzirdi divpadsmit gadu vecumā, kad jau bija paspējusi iepazīt un

iemīlēt mūziku vecāku izpildījumā.

Viņa piedzima fermeru ģimenē Skotijā (Anglijā). Viņas māte spēlēja baznīcā ērģeles, un arī tēvs katros svētkos ņēma rokās akordeonu. Mājās nebija ne radioaparāta, ne televizora, tāpēc viņas mūzikas žanra izvēle nāca no «iekšienes», bez ārējās ietekmes.

Ceļš uz mūziku

Astoņu gadu vecumā Evelīna sāka apmeklēt mūzikas nodarbības, mācījās spēlēt klavieres, skolotājs viņai atklāja absolūto dzirdi. Un — kāda nelaime! Jau pēc gada Evelīnai pakāpeniski sāka pasliktināties dzirdē. Ārsti konstatēja dzirdes nerva bojājumu, kuru nav iespējams novērst. Pēc trim gadiem Evelīna vairs neko nedzirdēja.

Taču nelaime neiznīcināja meitenes tieksmi pēc mūzikas un vēlēšanos tai veltīt savu dzīvi. Viņa pievērsās sitamo instrumentu spēles apguvei. Evelīna jau pašā sākumā izveidoja noteiktu atieksmi pret savu nedzirdību: «Tā ir dabiska manas dzīves sastāvdaļa. Es to pieņemu un vairs par to nedomāju...» Viņa atteicās lietot dzirdes aparātu kā apgrūtināšu traucēkli. Iemācījās lasīt no lūpām citu sacīto, un pati izkopa savas runasspējas.

Evelīna ir ļoti pateicīga saviem mūzikas skolotājiem, kuri mācīja viņai atšķirt notis atkarībā no telpas sienu un grīdas vibrācijām, kad tie īpaši skaļi spēlēja tieši viņai. Viņa sajuta vibrācijas kā dažāda veida un stipruma trīsas pirkstgalos.

Panākumi

Jutīgie pirksti, absolūtā dzirdē un lielā mērķtiecība palīdzēja Evelīnai sasniegt lieliskus panākumus mācībās un vēlāk uz skatuves. Viņa iemācījās pārvaldīt daudzus instrumentus: bungas, šķīvjus, zvanus, tamburīnu, kastaņjetes, ksilofonu u. c.

Evelīna saprata, ka lielā orķestrī viņai būs grūti iekļauties, tāpēc sāka plānot sev solokarjeru. Iestājās Londonas Karaliskajā mūzikas akadēmijā, kaut arī tur viņu uzņēma nelabprāt un neticēja viņas spējai kaut ko sasniegt. Nācās stāties pat divu komisiju priekšā, lai pārliecinātu neticīgos.

Pēc trim gadiem viņa sekmīgi pabeidza studijas un sāka koncertēt dažādās Anglijas vietās, iemantojot publikas atsaucību.

Pilnveidošanās

Evelīna nepārtraukti pilnveido savu mūziķes praksi līdztekus vairāk nekā 100 koncertiem gadā. Viņa apgūst arvien jaunus sitamos instrumentus, piemēram, vienu gadu mācījās Japānā marimbas spēli. Viņa pati arī komponē jaunus skaņdarbus — televīzijas reklāmas klipiem, dokumentālām filmām, dažādiem raidījumiem. Evelīna saka, ka citu mūziku viņa sadzird ar

sirdi, bet savējo izjūt ar dvēseles trīsām.

Sākot iestudēt jaunu skaņdarbu, viņa to cenšas sajūst arī fiziski un to dara, ar visu ķermeni piekļaujoties skaņu sistēmai vai turot atskaņotāju saspiestu starp ceļgaliem. Bieži viņa novelk arī kurpes, lai caur kailām kājām sajūstu skaņu vibrācijas.

Ne velti 1989. gadā viņa kļuva par Skotijas gada cilvēku. To īpaši veicināja arī viņas sacerētā grāmata ar autobiogrāfisku ievirzi «Dvēseles vibrācijas».

Uzstājoties Evelīnas rīcībā uz skatuves parasti ir ap pussimts dažādu mūzikas instrumentu, bet vispār viņas radošajā darbnīcā Londonas mājā tādu sakrājies pāri sešiem simtiem. Un vēl arvien klāt tiem rodas jauni.

Neapšaubāmi — katras jaunas ierīces apgūšana no mūziķes prasa lielu piepūli, daudzkārt milzīgāku par to, kādu tam pa-

šam vēltu dzirdīgs izpildītājs. Taču pēc šāda treniņa šis mūzikas instruments, tā skaņas kļūst par viņas neatņemamu dvēseles daļu.

2004. gadā Evelīna beidzot uzstājās kopā ar Ņujorkas Filharmonijas orķestri. Tas bija koncerts, lai savāktu līdzekļus labdarības organizācijai, kas apvieno muzikāli apdāvinātos nedzirdīgos bērnus. Tas ir «Bēthovena fonds», ko vada Evelīna.

Evelīna ir pārliecināta par to, ka mūzika ir lielisks līdzeklis viņu sasaistei ar dzirdīgo pasauli. Tiesa, daudzi šo ideju noraida un apšaubā, apgalvojot, ka mūzika, dzeja nav nedzirdīgajiem saprotama.

Kā Evelīna raksturo savu ceļu dzīvē un mākslā? Viņas devīze:

«Es neesmu nedzirdīga mūziķe. Es esmu mūziķe, kura ir nedzirdīga.»

Materiāli no Interneta

Pasaules skaistules

Tatjana Osetrova

Jau četrus gadus Čehijas galvaspilsētā Prāgā notiek starptautiskais skaistāko nedzirdīgo meiteņu konkurss ar lielu dalībnieču skaitu.

Tajā piedalās savas zemes skaistumkonkursu laureātes no daudzām Eiropas un Āfrikas valstīm.

Šovasar notikušajā 2004. gada konkursā pirmo vietu ieguva Kendisa Morgana (22 gadi) no Dienvidāfrikas. Bet pirmās vicemiss goda nosaukumu saņēma lietuviete Vaida Kuzminkaite. Savukārt otrās princeses godā tika ukrainiete Tatjana Prihodjko, saņemot arī skatītāju Simpātiju balvu.

Šī gada skaistākā sieviete Kendisa labi pazīstama kā savas zemes TV nedzirdīgo programmas diktore un vadītāja ēterā — viņa tur strādā jau no 16 gadu vecuma. Kendisai ir spilgtas aktrises dotības, un viņa tās izmanto, piedaloties lugu izrādēs. Viņas māte saka: «Viņa ir mūsu dārgais lolojums, un mēs ļoti lepojamies ar viņu. Dzirdes trūkums Kendisai netraucēja sa-

sniegt savu mērķi — iegūt šo lielo atzinību... Mēs arī turpmāk darīsim visu iespējamo, lai viņa spētu piepildīt savus sapņus...»

Zināšanai

Nākamais skaistumkonkurss notiks 2005. gadā Minhenē, Vācijā.

Vispārējie noteikumi

var piedalīties nedzirdīgas un vārdzirdīgas meitenes vecumā no 16 līdz 26 gadiem;

augumam jābūt vismaz 170 cm;

jābūt neprecētai, bez bērniem (nevar būt arī šķirusies);

nedrīkst būt krimināli sodīta.

Dalības maksa nav jāmaksā. Jāsedz tikai ceļa, naktsmitnes izdevumi.

Attēlā: skaistumkonkursa uzvarētājas 2004. gadā.

Kas, kur, kad

Karnevāls Anglijā

Uz nedzirdīgo karnevāla izdarībām un liksmošanu cauru nakti no pl. 8 vakarā līdz 6 rītā varat doties 27. augustā.

Pēc ielidošanas Londonā atliek vien sameklēt 270 Mare ielu, kur notiks šis pasākums, kas pulcē 1500 — 2000 nedzirdīgo no visas Anglijas, Eiropas, pasaules.

Atcerēsimies, ka vīza nav vajadzīga, bet uz Londonu ar izreklamēto lēto aviokompāniju Ryanair varētu aizlidot visai lēti.

Tuvāk par šo pasākumu internetā: www.deafrave.com

Galvenā redaktore ILZE KOPMANE. Datormārkets: BRIGITA ALDERSONE.

**Katram savs laiks raudāt
un savs laiks smieties.**
Zālamans

Jaunas videovārdnīcas un pasakas

Jūlijā noslēdzies Ziemeļvalstu Ministru Padomes finansētais projekts «Nedzirdīgie bērni — sabiedrības daļa», kuru realizēja LNS zīmju valodas centrs.

Rezultātā sagatavotas un izdotas trīs tematiskas videovārdnīcas zīmju valodā par šādām tēmām: *Skola, Ikdiena, Daba*, kā arī divas videopasakas *Sarkangalvīte, Neglītāis pilēns*.

Videomateriālus saņems nedzirdīgo bērnu izglītības iestādes (skolas, bērnu dārzi).

ZVC direktore Lilita Janševska atzīmēja, ka projekta realizācijā ieguldīts liels sabiedriskais darbs, tāpēc viņa izteica pateicību darba grupai: I.Immurei, U.Ozolam, G.Poršam, R.Jansonei, J.Bočkānei un citiem, kas neliedza padomu savā reizē. Īpašs paldies Tatjanai Osetrovai, kas pasākām sagatavoja ilustrācijas atbilstoši nedzirdīgo bērnu uztverei.

ZIEMEĻU MINISTRU PADOME
INFORMĀCIJAS BIROJS

Viss šis darbs nebūtu iespējams bez galvenā finansētāja, tāpēc vislielāko pateicību izsakām Ziemeļvalstu Ministru Padomes Informācijas birojam, — tā noslēgumā atzīmēja L. Janševska.

Piedāvā darbu

SIA HUGO AKS piedāvā darbu ādas suvenīru cehā. Vajadzīgas strādnieces sagatavošanas darbiem, kurus spēj veikt **ikviens** (līmēšana, griešana, komplektēšana).

Galvenais — vēlēšanās strādāt.

Pieteikties: tel. Inga 6544959 (var sūtīt izziņas) jeb e-pastā: hugoaks@ml.lv, Ventspils iela 53 — 202. Telpā, Rīgā.

Sēru vēstis

*Saule jau nedziest,
paliek pasaule visa.
Tikai cilvēks iet, iet projām —
uz savām zemes mājām.*

Izsakām dziļu līdzjūtību tuviniekiem,
INTU LASMANI guldot smilšu kalniņā.

Klasesbiedri (1972)

SKAIDRĪTE VACMANE
1925.30. IX — 2004.7. VIII
Rīgas biedrība

Orientēšanās sportam — 40 gadi

Jadvīga Bočkāne

No 23. līdz 28. augustam Cēsīs notiks pirmais tik lielais Eiropas līmeņa sporta pasākums — 5. Eiropas nedzirdīgo čempionāts orientēšanās sportā (OS). Par godu ne tikai šim notikumam, bet arī OS pastāvēšanas 40. jubilejai, sniedz nelielu ieskatu OS attīstības vēsturē.

Pirmsākumos — tūrisms

OS attīstības pirmsākums meklējams masu tūristu pārgājienos. Par to ziņas parādījās jau pagājušā gadsimta 30 gados. Toreiz nedzirdīgie pulcējās, lai tūrisma pārgājienos kopā pavadītu brīvdienas, savu atvaļinājumu — gāja kājām, slēpoja, brauca ar velosipēdiem, laivām — pārvarot vienā reizē vairākus simtus, pat tūkstošus kilometru, tā iepazīstot ne tikai mūsu Latviju, bet arī skaistākās dabas un vēsturiskās vietas ārpus tās.

Ar laivu pa upi

... un riteņbraukšana

Interesanti atzīmēt to, ka 1954. gada jūlijā J. Barisa vadītā riteņbraucēju komanda: brāļi A. un J.Smoni, G.Zilberts, G.Poršs, A.Stepaņuks veica 607 km garo maršrutu Rīga — Kauņa — Viļņa — Minska.

Ceļojuma pamatmērķis bija sameklēt un iepazīt vietējo nedzirdīgo dzīvi, darbu.

Tūrisms bija ceļošana, kas parasti tika apvienota ar zināšanu paplašināšanu un sporta elementiem.

No tiem ievēribas cienīgi notikumi:

□ 1961. gada 2. — 22. septembrī G.Poršs, A.Jāņkalns, A.Krauklis un P.Ugārs ar divriteņiem veica ap 1000 km no Ordžonikidzes pāri Kaukāza kalnu grēdai cauri Gruzijai līdz Melnās jūras piekrastei.

□ 1966. gada 16. augustā — 11. septembrī tūristu grupa — G.Poršs, A.Jāņkalns, P.Ugārs, I.Intsons, J.Brāmanis un G.Briedis — ar divriteņiem veica vairāk kā 2200 km garu maršrutu: Rīga — Viļņa —

Bresta — Lvova — Aizkarpati — Kišiņeva — Odesa.

Attīstoties automobilizācijai, nedzirdīgo tūristu veloceļojumi pa automaģistrālēm kļuva nedroši, pat dzīvībai bīstami. Tāpēc arvien lielāku piekrišanu guva ūdenstūrisms, pārgājieni uz slēpēm, kājām.

Sākas tūristu salidojumi

Mūsu sportisti pirmo reizi orientēšanās sacensībās piedalījās Igaunijā Porkuni apkārtnē 1964. gada 2. — 4. jūlijā. To arī varam uzskatīt par mūsu OS sākumu, šogad atzīmējot 40 gadu jubileju. Toreiz sacentās Igaunijas un Latvijas komandas.

Tā dzima Baltijas republiku nedzirdīgo tūristu salidojuma tradīcija. Jāatzīmē, ka šis pirmā tūristu salidojuma iniciators un organizētājs bija toreizējais Igaunijas NB priekšsēdētājs M. Migasto.

No tā laika katru gadu notika **Latvijas un arī Baltijas republiku tūristu salido-**

jumi. Programmā: orientēšanās sacensības, tūrisma tehnika un šķērslu joslas pārvarēšana, dažādas veiklības un spēku pārbaudes sacensības (virves vilkšana, svarubumbas celšana, telts uzcelšana un nojaukšana u. c.).

Pirmajās sacensībās orientieristi startēja «no lapas» bez iepriekšējās sagatavošanās. Karte bija visai primitīva — ar roku zīmēta un pavairota caur kopējamo papīru, kontrolpunkta (KP) prizmas vietā kokā piekārts 1 m garš balts dvielis cilvēka acu augstumā. Vēlāk ieviesa tradicionālās

sarkanbaltās OS prizmas, kuras piekārtas augstāk — tā, lai tās redzamas jau iztālēm. Katrā KP atradās pa vienam tiesnesim, kas izdarīja atzīmes par ierašanos.

Mainoties OS noteikumiem, ar gadiem mainījās arī sacensību dalībnieku ekipējums un tehniskais nodrošinājums. Uzlabojās sacensību organizācija. KP formas un atzīmēšanas veidu kārtība tagad kļuvusi daudzpusīgāka un efektīvāka.

Jau plašākā mērogā

1967. gada rudenī Ļeņingradas apgabalā Komarovo notika Vissavienības tūristu salidojums ar daudzu padomju republiku piedalīšanos.

Kopvērtējumā 1. vietu un kausu izcīnīja Latvijas II komanda.

Arī 1973. gadā Sverdlovskā Uktusa kalnos Rīgas OS komanda izcīnīja 1. vietu, atstājot aiz sevis Ļeņingradas un Sverdlovskas sportistus.

No šiem piemēriem var secināt, ka mūsu orientieristi bija vieni no pirmajiem un spēcīgākajiem visā Padomju Savienībā.

Tādi bija A. Smons — viņš arī ilggadīgs OS sekcijas vadītājs, I. Intsons, J. Plaudis, J. Pliska, M. Virtīgs, A. Krams, G. Poršs, E. Smalķis, M. Plaude, I. Beigate, I. Brāmane, A. Intsone u. c. viņu panākumu atslēga — ne tikai aktīva dalība nedzirdīgo sacensībās, bet arī cītīga līdzdalība daudzos dzirdīgo sporta pasākumos — OK «Magnēts», veterānu sacensībās, Vissavienības «Grand Prix» («Lielā balva») izcīņā. Tā bija iespēja iziet labu skolu sava sportiskā līmeņa paaugstināšanai.

Vēl labāki rezultāti vērojami 1984. gada

Vissavienības čempionāta

augustā Lietuvā, kur Šauļos pirmoreiz notika oficiālais PSRS čempionāts starp nedzirdīgajiem. PSRS čempiones goda nosaukumu izcīnīja Rīgas nedzirdīgo bērnu skolas 10. klases skolniece 15 gadu jaunā Agita Intsone.

1987. gadā PSRS IV čempionātā OS Pleskavas apgabalā kā sievietēm, tā vīriešiem 1. vietas ieguva mūsu divi «zelta» orientieristi — A.Intsone un A.Krams, izcīnot 1987. gada čempiona nosaukumu.

Starptautiskajā arēnā

Starp nedzirdīgajiem šādas sacensības pirmoreiz notika Maskavas apkārtnē ar nosaukumu «Draudzība — 86». Tajās piedalījās 6 valstu komandas — Bulgārijas, Polijas, Ungārijas, Somijas, Zviedrijas un PSRS (2 komandas). PSRS izlasē startēja arī 3 mūsu Latvijas orientieristi — 1. klases sportistes A.Intsone un M.Plaude un sporta meistarkandidāts A.Krams. Individuāli kopvērtējumā A. Krams ieguva 2. vietu starp 30 vīriešiem, bet A. Intsone un M. Plaude attiecīgi 5. un 8. vietu starp 25 sievietēm.

Sākot ar 1987. gadu Baltijas republiku tūristu salidojuma vietā risinās tikai orientēšanās sacensības.

Zelta medaļas veterānam

1988. gadā orientēšanās sporta veterānu IX Vissavienības čempionātā starp dzirdīgajiem Urālos netālu no Sverdlovskas patikamu pārsteigumu sagādāja G.Poršs, savā vecuma V — 65 grupā izcīnot 1. vietu, PSRS čempiona nosaukumu un zelta medaļu. Tas bija pirmais gadījums Latvijas Nedzirdīgo biedrības vēsturē, kad nedzirdīgais kļūst par PSRS čempionu starp dzirdīgajiem.

Pēc tam Minskas apgabalā organizētajās sacensībās OS veterāniem «Azimuts — 93» G.Poršs 70 — 75 gadu vecuma grupā atkal bija vienīgais dalībnieks, kas bez konkurences izcīnīja 2 zelta medaļas.

Eiropas čempionātā

1988. gada augustā I Eiropas nedzirdīgo čempionātā Zviedrijā, PSRS izlases

sastāvā piedalījās arī mūsu orientieristi: M.Plaude, A.Intsone un A.Krams. Individuāli Mārai — 5. vieta, Agitai — 6., Andim — 14. vieta, toties stafetēs, kurās startēja arī latvieši, sievietēm un vīriešiem — 1. vieta.

Jauni panākumi zem Latvijas karoga

Otrajā Eiropas čempionātā 1992. gadā Ramenskoje (Krievijā) mūsu sportisti pirmoreiz varēja startēt zem sava — LATVIJAS karoga. Piedalījās Somijas, Igaunijas, Lietuvas, Ungārijas, Zviedrijas, Dānijas, Čehijas, Latvijas un Krievijas sportisti. Patikamu pārsteigumu sagādāja A.Vazdiķis, izcīnot 2. vietu, sievietēm — I.Spudās ieguva 3. vietu ar bronzas medaļu. Stafetē Latvijas puīši — A.Vazdiķis, A.Intsons un R.Puksis izcīnīja 3. godpilno vietu ar bronzas medaļām, sievietēm A.Kursīte, M.Plaude un I.Sivko izcīnīja Eiropas čempiones titulu — Eiropas zeltu.

Vēl tālāk pasaulē

1993. gadā Nedzirdīgo sporta komitejas kongresā nolēma nākošajās olimpiskajās spēlēs iekļaut nedzirdīgo vidū tik populāro orientēšanās sportu.

No tā laika mūsu sportisti sāka arvien cītīgāk trenēties un piedalīties dažādās sacensībās arī starp dzirdīgajiem. Mērķis viens — ar labiem panākumiem startēt Ziemeļvalstu un Eiropas čempionātos, pēc tam Pasaules olimpiskajās spēlēs.

1997. gada 13. — 16. jūlijā Dānijā, Kopenhāgenā Nedzirdīgo Pasaules sporta spēlēs piedalījās mūsu valsts labākie orientieristi: A.Intsone, I.Sivko, S.Gabrāne, I.Logina, A.Krams, R.Ozols, R.Puksis, V.Intsons. Vienīgi R. Puksis izcīnīja sudraba medaļu.

Šīs sacensības bija

pirmās kristības lielākajā nedzirdīgo sporta pasākumā — olimpiādē.

2001. gadā nedzirdīgo olimpiādē Romā piedalījās: A.Intsone, I.Sivko, M.Plaude, A.Kraze, A.Krams, R.Ozols, R.Puksis un P. Kursītis. Individuāli: vīriešiem 6. vietā — R.Ozols, 10. — A.Krams, sievietēm — 6. — A.Intsone, 7. — I.Sivko. Stafetē sievietēm M.Plaude, I.Sivko un A.Intsone izcīnīja godalgoto 2.vietu un sudraba medaļas, vīriešiem — R.Puksis, R.Ozols un A.Krams — 7. vietā.

Patikami atzīmēt, ka CISS ik gadus publicētajā desmit labāko pasaules nedzirdīgo sportistu sarakstā 2001. gadā pirmoreiz minēta arī Latvijas sportiste Agita Intsone — mūsu OS zvaigzne.

Īpaši svarīgs notikums mūsu sporta dzīvē bija arī godalgoto olimpiešu pieņemšana pie LR prezidentes V. Viķes — Freibergas viņas ārpilsētas rezidencē Jūrmalā, kurā bija ielūgta arī mūsu Agita.

Noteikti ar pateicību jāatzīmē A. Intsones panākumu paši pirmie kaldinātāji — viņas vecāki Dzintra un Imants Intsoni, kas no agras bērnības Agitai ieaudzināja mīlestību uz šo sportu un neatlaidīgi virzīja viņas līdzdalību visās šī sporta aktivitātēs gan nedzirdīgo, gan dzirdīgo vidū. ♦

Mūsu izlase gatava jaunām startām EC orientēšanās sportā — no kreisās: A.Krams, R.Puksis, R.Ozols, A.Intsone, I.Sivko, M.Plaude, (attēlā nav I.Krama un M.Puzulis).

Makšķerēšanas sacensības Rubenē

Nadežda Jefremova,
SK «Tālavas NS» vadītāja

Ja kaut kas notiek 3 reizes pēc kārtas, tā jau ir tradīcija. Varam droši teikt, ka izveidojusies skaista tradīcija — makšķerēšanas sacensības kopā ar ģimeņu atpūtu ar teltīm uz 2 dienām Vaidavas ezerā, Rubenē pie «Mazā Anša» jūlijā.

Šogad 17. — 18. jūlijā tas notika jau trešo reizi un dalībnieku skaits bija vēl lielāks nekā visos iepriekšējos gados. Makšķernieki bija braukuši no Liepājas, Rīgas, Madonas, Mālpils, Smiltenes, Straupes, Cēsīm, Kandavas un, protams, no Valmieras un arī pašiem Kocēniem. Makšķernieku bija tik daudz, ka gandrīz nepietika vietas iemēritās zonās.

Komanda no Igaunijas, kas piedalījās pagājušā gadā, šogad atveda līdzi arī visu ģimeni. Un laiciņš kā pēc pasūtījuma — tik saulainas dienas šogad var uz pirkstiem saskaitīt.

Tagad par rezultātiem

Pagājušā gadā zivis bija sabijušās no spēkavīru sacensībām un kopējais izmakšķerēto zivju kopsvars tikai 5.890 kg, salīdzinot ar iepriekšējā gada lielo lomu 18.566 kg, šogad atkal norma — 17.235 kg.

Pagājušā gadā igauņiem ar makšķerēšanu galīgi neveicās — tikai 0.125 kg komandai — smējām, ka mūsu latviešu zivis igauņu valodu nesaprata, neēda igauņu ēsmu un negribēja ķerties. Igauņi paši atzina, ka vairāk kontaktējas ar somiem un tajā pusē ir citi makšķerēšanas paņēmieni.

Nobeigums 8. lpp.

Makšķerēšanas sacensības...

Sākums 7.1pp.

Solīja, apguvuši latviešu zivju «gaumi», arī šogad braukšot pie mums, jo esot skaista vieta un patīkama kompānija. Savu solījumu izpildīja — šogad Aun Jaanus no Tartu individuāli 2. vietā! Viņš cer nākošgad «izraut» mūsējiem 1. vietu.

Komandas dalībniekus šoreiz salozēja, lai labākie makšķernieki «izsētos» un būtu līdzvērtīga cīņa. Komandām 1. vietā «**Mazais Ansis**» (laimējās salozēties visiem no «Tālavas NS») 4.170 kg — **J.Martinsons**, **I.Kurzenkovs** (abi valmierieši, ilggadēji čempioni), **J.Kramiņš**; 2. vieta «Pike» 2.800 kg — J.Smons, A.Žurakovskis, A.Bečs; 3. vieta «Rauda» 2.550 kg — A.Kovaļovs, R.Zīle, A.Piņķis. Komanda «Cope» 4. vietā atpalika no 3. tikai par 80 gramiem — 2.470 kg, pārējām komandām ap 0.9 — 1.005 kg.

Individuāli 1. vieta jau 2. gadu pēc kārtas **A.Žurakovskim** 2.775 kg, 2. vieta Aun Jaanus no Tartu 2.035 kg, 3. vietā J.Martinsons (Valmiera) 1.745 kg.

«Zelta zivtiņas» — 0.125 kg plīci izvilka J.Martinsons, 0.300 kg karūsas A.Žurakovskim un Aun Jaanus, 0.100 kg līnis N.Davidenko.

Speciālbalsa un diploms par «**Kaķa lomu**» šoreiz tika makšķerēšanas debitantam J.Goldšteīnam no Kocēniem — 0.020 kg zivtiņa.

Makšķernieku stāsti

Vienam dalībniekam pirmajā tūrē zivis nebija nemaz, bet otrajā tūrē uzreiz tik daudz, ka individuāli tika 6. vietā! Tas likās ļoti aizdomīgi. Beigās noskaidrojās, ka viņš izlozējis to vietu, kur «Mazā Anša» pavāri regulāri šo to iedrupina, tāpēc «iebarotās» zivis tik labi ķērās.

Kādam atkal paveicās citādāk — pāri visam ezeram tieši pie viņa piepeldēja 2 nāriņas, diemžēl tiesneši to neieskaitīja, jo viņas neatbilda sacensību nolikumam.

Komunikāciju centrs informē

Latvijas Mobilais telefons (LMT) ar 12. janvāri veicis izmaiņas īsziņu (SMS) pakalpojumu «īszīņa uz e-pastu» un «īszīņa no e-pasta» darbībā. Lai varētu saņemt sūtījumus no e-pasta (ar datora starpniecību), šo pakalpojumu lietotājiem tiek piešķirta īpaša e-pasta adrese.

Ar 12. jūliju SMS uz mobilo telefonu bez maksas var nosūtīt, tikai izmantojot jauno kārtību. Jaunā kārtība attiecas tikai uz LMT pastāvīgā pieslēguma un Okartes lietotājiem.

Lai saņemtu e-pasta adresi, uz numuru 9319915 jānosūta komanda: **ADRESE edgars** (edgars — ir jūsu brīvi izvēlēts Jūsu vārds, varat

Apspriede par nākošā gadu

Jādama arī par sieviešu turnīra organizēšanu — tāda vēlme izskaņēja no daļā dzimuma pārstāvēm. Dažiem nebija iebildumu mainīt sacensību vietu, bet lielākais vairums, jo sevišķi copmaņi no citiem rajoniem ar abām rokām un kājām balsoja par šo pašu vietu pie «Mazā Anša» — tik laba vieta, viegli atrast, ērti piebraukt, mašīnu stāvlaukumi, telšu vietas un bērnu rotaļu laukumi — nekur citur neviens makšķernieks tik daudz labumu vienkopus nav redzējis. Un šogad «Mazais Ansis» atkal pārsteidza ar jauninājumiem un uzlabojumiem.

BOCCIA starti

Šogad ģimeņu atpūtas ietvaros notika arī sacensības BOCCIA, kas valmieriešu vidū ir ļoti iecienītas. Piedalījās arī igauņu ģimene un arī viena zviedriete, varbūt viņa se-kos igauņu piemēram un nākošgad atvedīs sev līdz lielāku barību?

Uz šīm sacensībām pieteicās vairāk dalībnieku, nekā fiziski spētu 1 dienā izspēlēt, tāpēc tiesneši atsiļāja tos, kas veiksmīgi startēja Cēsis, lai arī citi tiek pie šprīces.

Tā izveidojās 9 ģimeņu komandas, kas cīnījās par uzvaru līdz pašam vakaram — un vinnēja igauņi! Mūsējiem jāsaņem, tālaviešu Kursīšu ģimene palika 2. vietā.

Patiesībā ieguvēji kā parasti bija visi, 2 jaukas dienas, ģimenes labi pavadīja laiku kopīgās aktivitātēs un darbībā, bērni priecīgi un visiem labs prāts. Pat 6 mēnešus jaunā Zenta Kišūne bija ļoti apmierināta, visu nakti bez iepikstēšanās čučēja saldā miedziņā un no rīta možām spožām actiņām «asistēja» tētim makšķerēšanā.

«Mazais Ansis — 2005» gaidīs jūs tai pašā laikā, tai pašā vietā.

PALDIES veikaliem «Zelta zivtiņa», «Cope» un Latvijas Mobilajam Telefonam par skaistajām balvām un «Mazā Anša» saimniekiem un personālam par laipnību un atsaucību. ♦

izvēlēties jebkuru citu vārdu, kas nav īsāks par 5 simboliem). Turpmāk jūsu adrese būs, piemēram: edgars@sms.lmt.lv.

Kad esat veiksmīgi reģistrējis savu adresi, tad uz numuru 9319915 jānosūta komanda: **E SKAITS 20#3**.

Tas nozīmē, ka diennakti no e-pasta varēsiet saņemt līdz 20 īsziņām līdz 480 zīmēm garas (160x3).

Neskaidrību gadījumā var kontaktēties ar LNS Komunikāciju centra darbiniekiem.

Tā kā LNS Komunikāciju centrs informācijas nodošanai ar SMS starpniecību izmanto datorus, tad lūdzam visus LMT patstāvīgā pieslēguma un Okartes lietotājus paziņot savas jaunās mobilā telefona e-pasta adreses.

Pretejā gadījumā negarantējam informācijas piegādi, izmantojot SMS.

Mīļi sveicam

Atmiņas. Tuvinieki. Draugi. Šampanietis. Ziedi. Milestība. Asaras. Savijņojums. Gandarījums. Apcere. Skumjas. Cerības. Ticība. Dāsnums. Bēdas. Prieks. Šaubas. Alkas. Vēlmes. Labestība. Gudrība. Piedošana. Samierināšanās — un tā bez gala...

Cik sajūtu, domu, pārdzīvojumu slēpj sevi šie vārdi un — visa Dzīve, kas nodzīvota, kas vēl jādzīvo. Viss savijies kopā neatšķetināmā kamolā, kas aizriņķis līdz jūsu apaļajai jubilejai. Esiet laimīgi kā kaut kad, kā nekad...

80

14. IX FRANCIS PAULIŅŠ, Rīgas biedrība

70

10. IX JELENA TIMPA, Rīgas

20. IX VITĀLIJS ISĀJEVS, Liepājas

65

16. IX MISHATS RUSMANIS, Rīgas

18. IX ZIGRĪDA ZIŅĒ, Rīgas

20. IX ANNA BOGDANOVA, Rīgas

60

3. IX MARIJA IVANOVA, Daugavpils

8. IX PIĻVI VASIĻEVSKA, Rīgas

13. IX DZINTRA DAUBARE, Rīgas

55

16. IX JĀNIS LIEPIŅŠ, Kuldīgas

27. IX ANTONIJA KRUSTĀNE, Rēzeknes

50

3. IX NIKOLAJS ZEĻENOVŠ, Rīgas

23. IX AIVARS NIKLASONŠ, Rīgas.

Īpašie sveiciens

God. P.Ugāra kungs!

Viss pāriet — viss,

bet nezūd it nekas.

Un labi darbi atmaksājas visi,

Tik vien ne tev, bet — citiem.

Sūtot vissirsnīgākos

sveicienus un visa

labā vēlējumus

dzīves dižajā

90. gadskārtā,

sakām paldies par

Jūsu nozīmīgo

ieguldījumu

nedzirdīgo sporta attīstībā.

Lai jums turms gars un dzīvot-

prieks arī turpmākos gadus!

Latvijas Nedzirdīgo sporta federācija

Kad mūžības vēji seļā pūs,

Lai sirds atmiņās sasildās!

Vislabākie vēlējumi lielajā jubilejā!

Lai stipra veselība un mozs gars!

RB Vidzemes grupas biedri

JĀNIM MESTERAM!

Cīnīties, ilgoties, tiekties —

Pēc mērķa, sirds kuram trīs.

Sveicam jubilejā! Lai sekmīgas

gaitas šahā, bet laimi atrodi pats!

«ŠaDa» kolektīvs